

7.— Художникътъ извършва съ собственитѣ си рѣцѣ, или съ оръдія управляеми отъ собственитѣ му сили тѣзи чудны преобразования на нѣща безполезны въ полезны предмети; той посветява своята дѣятелность преимущественно на удовлетвореніе на минутнитѣ нужды на своята мѣстность, на желаніята и на вкуса на лица, той трѣба да познава и да е изучилъ нѣщо, той е отговоренъ за доброто качество на своя трудъ, защото той остава до една степенъ свързанъ у твореніята си. Ако сж тѣ счупѣтъ или развалѣтъ, той тича на призовката на ступанина имъ за да ги поправи или да извлече отъ уломкитѣ имъ още нѣкоя полза: днесъ той прави една великолѣпна трапеза и слѣдъ десетина години ѿ мѣнува единъ кракъ, днесъ прави една дреха нова нѣкому, а слѣдъ време я пре-
правя за чедото му.

7.— Фабрикантътъ съ помощь-та на голѣмытъ си капиталы устроява обыкновенно машины на които употребеніето отърва простия рѣждѣлецъ отъ занаятското ученичество у художника. Тѣзи машины сж движатъ главно чрезъ силата на парата и на водата. Той употребява раздѣленіето на труда въ по-голѣмъ размѣръ отъ художника, защото въ направата на своитѣ произведенія той приготвя различнитѣ имъ части чрезъ разны работници и чрезъ различни машины.

Той не са спомага отъ рѣцѣтъ си на преобразованіето на суровитѣ вещества въ произведенія потребими, но съ съчетаванъето на другитѣ оръдія на произведеніето и съ заплатата която той дава на потребната работа за сѣка особна часть; когато обыкновенно, художникътъ не заплаща на работницитѣ си и